

Späť ku koreňom

Vážené kolegyne a kolegovia!

Dovoľte mi, prosím, aby som Vám pripomenul, prečo sa každý rok spolu stretávame na našom sneme.

Liečime, podporujeme, staráme sa o našich pacientov, sme bezpochyby tými najbližšími, ktorí im oznamujú dobré i zlé zvesti o nich samotných, ako aj o ich príbuzných. Spreviádzame ľudí trnistými cestami od nemoci k zdraviu, ale aj ku koncu ich existencie. I keď nie všetci z nás, aktívne činných lekárov, máme to šťastie byť v takomto bezprostrednom styku s ľudskými bytosťami, máme jedno spoločné – plníme svoj sľub: liečiť, tešiť a mierniť utrpenie nemoci. Či sme pri lôžku chorého v nemocnici alebo doma, či pracujeme v ambulanciách alebo v laboratóriách – kdekoľvek sa snažíme vykonávať toto dobro.

Tento sľub, táto práca, nám všetkým hovoria: ja, vy a tisíce našich kolegov v tejto krajine sme v tomto záväzku bezpodmienečne rovnakí. Aby sme tomuto záväzku dostáli, musíme ochrániť podmienky pre jeho plnenie. Tou prvou a najhlavnejšou je, že musíme mať pre výkon tejto povinnosti osobnú slobodu. Slobodu byť zviazaní len sľubom prinášať dobro zdravia svojim pacientom. A túto slobodu musíme všetci spoločne brániť.

Jedným z prostriedkov ochrany nás lekárov a našich pacientov a zároveň jej najdôležitejším nástrojom je Slovenská lekárska komora. Keď ju zákonodarca osobitným zákonom tvoril a schvaľoval a neskôr rôzne menil, mal tento imperatív na mysli – niekedy viac, ale niekedy, žiaľ, menej. Potrebu tejto slobody musíme my, členovia komory, neustále pripomínať celému Slovensku. Ale aj sami sebe.

Čo si predstavujeme pod touto slobodou?

Predovšetkým ide o možnosť slobodne vykonávať naše povolanie, naše lekárske poslanie. Ide o slobodu nebyť pri liečbe obmedzovaný inými, než zdravotnými indikáciami. Naša sloboda sa však končí tam, kde narazí na slobodu iného človeka, na slobodu nášho pacienta. Aj preto my lekári spoločne hájime obidve strany: slobodu nášho lekárskeho stavu i slobodu našich pacientov v jej rôznych aspektoch i jednote. **Slovenská lekárska komora nesmie nikdy dopustiť, aby bola tejto svojej úlohy zbavená!**

Myslím, že práve z tohto pohľadu musíme hodnotiť všetky tie úmorné „každodennosti“, ktoré ako lekári i ako lekársky stav žijeme. Či ide o podmienky pre našu prácu, o naše nedostatočné finančné ohodnotenie, o našu snahu o lepšie zákony, o naše vzdelávanie, naše osobné i profesijné záujmy vyjadrené v mnohosti našich organizácií, spolkov či združení. **Vždy, keď nám spoločnosť a najmä jej politici uberú z tejto slobody, uberú z kvality zdravotnej starostlivosti na Slovensku!**

To platí aj pre našich pacientov. Aj tí musia mať slobodu. Slobodu výberu lekárov i liečby, slobodu výberu platiteľov zdravotnej starostlivosti, slobodu individuálneho rozhodovania o sebe. A slobodu byť alebo nebyť o tom všetkom informovaní. Táto ich sloboda nás, lekárov, do určitej miery obmedzuje, ale my to obmedzenie dobrovoľne prijímame, tak, ako naši pacienti slobodne rešpektujú našu informačnú i profesijnú nadržanosť.

Vážený Snem!

Naša sloboda i sloboda našich pacientov sa v dennom živote stretávajú s ďalšími kategóriami, ktoré vplývajú na výkon nášho povolania: sloboda a sociálna spravodlivosť, sloboda a rovnosť, sloboda a zodpovednosť. **Naša krajina musí byť priestorom, kde sa spája obidvoje – sloboda ako základná podmienka pre spravodlivosť a spravodlivosť ako základná podmienka pre to, aby sa sloboda a sebarealizácia stali skutočnosťou.**

Myslím si, že tu sú aj naše korene. Pre toto sme po roku 1989 vznikli. A preto sa ako Slovenská lekárska komora musíme pýtať:

Je v našej krajine, pre našich pacientov i pre nás, v našom zdravotnom systéme, dostatok slobody? Dostatok sociálnej spravodlivosti? Kto tu nesie reálnu zodpovednosť? Ako sa realizuje potenciál ľudí, ktorí v zdravotníctve pracujú, osobitne nás lekárov?

Ďakujem Vám za Vašu pozornosť. Nech nám pánboh pomáha!

MUDr. Jozef Weber